

Регіт

Тодось Осьмачка

Море Средземне шумить,
хвилями дзвонить в боки пірамід африканських,
хлюпають ріки криваві в долинах віків
у круті костяні береги із людей. . .

І чую крізь гомін стихій над тілами рабів
свист батогів . . .

Берегами женуть кислооких, немитих і голих;
падають, гинуть, як мухи під зиму,
в долинах Єгипту, Еллади та Риму
й середніх віків . . .

Свист батогів! . .

З їх посвистом хижим єднаються в пісню
і наші пожежі, і ревища, й дим, і чади,
як брязкіт кадила та ладан у церкві. . .

Свистять батоги,

кліпає сонце,

і бризкає кров аж у стелю світів;

із крапель кривавих зростають зірки,

а зорі на небі,

як в полі волошки, зривають поети

і в'яжуть вінки

на білії чола коханкам своїм ...

Філософи мудрі моря піднімають

у чашах ґранітних на гори під сонце

і ріки сплітають у косу землі,

а правди не знайдуть...

Кров бризкає в небо і зорі цвітуть. ..

Гей, земле!

диявольський регіт твій чую

у шумі мільйонів планет

в мільйонах віків,

і хочеться плюнути з одчаю

тобі, земле, мамо,

щоб випекти пляму, пустелю,

на спині твоїй,

як вічне тавро арештанське,

і димом пропасти в безодні часу!